

§ 11.

Anmäldes och upplästes tvänne utdrag af Första Kammarens protokoll, hvaraf inhemtades, att Medkammaren, i afseende å tillsättande af dels ett Konstitutions-Utskott, dels ett af tolf ledamöter från hvardera Kammaren bestående Särskildt Utskott, fattat beslut i öfverensstämmelse med den, jemlikt detta protokolls åttonde paragraf, härifrån till Första Kammaren aflåtna inbjudning. Med anledning häraf hemställde nu Herr Talmannen och biföll Kammaren, att val af ledamöter och suppleanter i de sålunda beslutade tvänne Utskotten skulle företagas i början af det sammanträde, som kommer att hållas nästa Fredag den 15 dennes; skolorande, enligt Herr Sven Nilssons i Österslöf derom nu gjorda framställning, för denna Kammare i Konstitutions-Utskottet inväljas suppleanter till samma antal, som Kammaren komme att deri insätta ordinarie ledamöter.

Kammarens ledamöter åtskiljdes kl. $\frac{1}{4}$ 12 f. m.

In fidem
H. Husberg.

Fredagen den 15 September.

Kl. 10 f. m.

§ 1.

Justerades det protokoll, som hållits vid Kammarens sammanträde den 12 innevarande månad.

§ 2.

Upplästes och lades derefter till handlingarne protokollet vid det sammanträde, som den 13 i denna månad hållits af de ledamöter, hvilka haft uppdrag att, jemte Herr Talmannen, tillsätta Kammarens kansli- och vaktbetjening. Detta protokoll var af följande lydelse:

Protokoll vid sammanträde med de ledamöter af Riksdagens Andra Kammare, som blifvit utsedde att tillsätta Kammarens kansli- och vaktbetjening, den 13 September 1871.

Enligt derom utfärdad kallelse sammanträdde i dag de ledamöter, som erhållit Kammarens uppdrag att, gemensamt med Herr Talmannen, tillsätta den för Kammaren erforderliga kansli- och vaktbetjening. Komiterade ansågo, att den tjänstgöring vid Kammarens protokoll, som till en

början vore behöflig, borde kunna medhinnas af *fyra* notarier, äfvensom, hvad öfriga kansligöromålen beträffade, desamma bestridas af *en* förste kanslist och *tre* kanslister. I öfverensstämmelse härmed blefvo, efter granskning af de inkomna ansökningarne, nu antagne:

till Notarier:

Westdahl, G., vice Häradshöfding,
Sandström, C., e. o. Kanslist i Ecklesiastik-departementet,
Risén, O. H., e. o. Notarie i General-tullstyrelsen,
Amnell, C. F., e. o. Kanslist i Justitie-revisionen.

Till Förste Kanslist:

Kapitenen L. G. Runeberg, hvilken, på särskild anmodan, den 11 dennes inträdt i tjenstgöring,

och till Kanslister:

Zellinger, Th., e. o. Notarie i General-tullstyrelsen,
Amné, F. R., e. o. Kontorsskrifvare,
Holmertz, E., e. o. Kanslist i Arméförvaltningen.

För den händelse emellertid att tjenstgöringen vid Kammarens protokoll, längre fram under riksdagen, skulle erfordra anställandet af ett större antal notarier än de nu antagne, ville komiterade, som förutsatte att vid denna urtima riksdag afföningen till tjenstemännen komme att utgå icke efter dagtraktamentsberäkning utan med arfvoden, som komme att lämpas efter göromålen större eller mindre trägenhet och vid riksdagens slut för tjenstgöringen i dess helhet bestämmas, till Notarier hos Kammaren nu jemväl antaga nedannämnde sex sökande, att i tjenstgöring inkallas, i den mån deras anställande möjligen pröfvades erforderligt. På sådant sätt antogs:

Husberg, C. A., vice Häradshöfding,
Normelli, C. W. H., vice Häradshöfding,
Winnberg, F. C., vice Kollega,
Severin, E. S., Kanslist i Telegrafstyrelsen,
Sturtzen-Becker, W., Akademi-docent,
Kinberg, A., e. o. Kammarskrifvare i Statskontoret.

Slutligen skedde antagning af vaktmästare. Desse hade vid de lagtima riksdagarne varit 12, af hvilka 8 bestridt uppässningen hos Kammaren och 4 å Riksdagens klubb. Detta antal ansågs jemväl nu böra bibehållas och blefvo samma personer, som vid sistförflutne riksdag tjenstgjort såsom vaktmästare, och hvilka nu alla anmält sig såsom sökande, af komiterade antagne samt bland desse G. Lundqvist såsom förste vaktmästare anställd.

Som ofvan
H. Husberg.

§ 3.

Herr Talmannen tillkännagaf, att, enligt ingången anmälan, Herr A. W. Uhr, till följd af ett förliden gårdag genom halkning ådraget benbrott, tills vidare vore urståndsatt att bevista Kammarens sammanträden.

§ 4.

Enligt derom förut fattadt beslut företogos nu val af ledamöter och suppleanter i det Konstitutions-Utskott äfvensom i det Särskilda Utskott, som denna Urtima Riksdag beslutit tillsätta; och blefvo dervid utsedde till *Ledamöter*:

i Konstitutions-Utskottet:

Herr	<i>R. Ehrenborg</i>	med	179	röster.
"	<i>L. J. Hierta</i>	"	179	"
"	<i>G. T. Ljunggren</i>	"	179	"
"	<i>Per Nilsson i Espö</i>	"	179	"
"	<i>O. Wijk</i>	"	179	"
"	<i>Ola Jönsson</i>	"	178	"
"	Friherre <i>K. Bonde</i>	"	111	"
"	Friherre <i>I. Koskull</i>	"	111	"
"	Grefve <i>C. E. Piper</i>	"	111	" och
"	Friherre <i>J. G. N. S. Åkerhielm</i>	"	111	"

i Särskilda Utskottet:

Herr	<i>Carl Iffvarsson</i>	med	176	röster
"	Friherre <i>John Ericson</i>	"	172	"
"	<i>Sven Nilsson i Österslöf</i>	"	109	"
"	<i>Per Engman</i>	"	108	"
"	<i>J. E. Johansson i Forneby</i>	"	108	"
"	<i>E. Key</i>	"	108	"
"	<i>J. Mankell</i>	"	108	"
"	Grefve <i>A. Fr:son Posse</i>	"	108	"
"	<i>Johannes Andersson i Ryssby</i>	"	107	"
"	<i>Nils Larson i Tullus</i>	"	107	"
"	<i>S. F. Norén</i>	"	107	" och
"	<i>V. Rydberg</i>	"	107	"

Vid de härefter företagna valen till *Suppleanter* utsågos:

i Konstitutions-Utskottet:

Herr	<i>A. Bäckström</i>	med	152	röster.
"	<i>Åke Andersson</i>	"	152	"
"	<i>C. T. Winkrans</i>	"	152	"
"	Friherre <i>O. S. von Otter</i>	"	151	"

Herr	<i>A. Rundbäck</i>	med	151	röster.	
"	<i>Johan Bergström</i>	"	108	"	
"	<i>J. F. Tranchell</i>	"	108	"	
"	<i>A. Gumælius</i>	"	107	"	
"	<i>Friherre G. Tamm</i>	"	107	"	och
"	<i>A. Grenander</i>	"	107	"	

i Särskilda Utskottet:

Herr	<i>Liss Olof Larsson</i>	med	103	röster
"	<i>Carl Isak Bengtsson</i>	"	102	"
"	<i>O. B. Olsson</i>	"	100	"
"	<i>J. F. Fredrikson</i>	"	100	"
"	<i>Gunnar Eriksson</i>	"	100	"
"	<i>Olof Olsson i Olebyn</i>	"	100	"
"	<i>Ola Månsson</i>	"	100	"
"	<i>Anders Andersson i Intagan</i>	"	99	"
"	<i>O. Wikström</i>	"	99	"
"	<i>O. E. Carlsund</i>	"	99	"
"	<i>Sven Brodin</i>	"	99	"
"	<i>A. W. Westerdal</i>	"	98	"

För bestämmande af ordningen emellan de Suppleanter, som erhållit lika röstetal, verkställdes lottningar, hvilka utföllo på sätt här ofvafv upptagna ordningsföljd angifver.

§ 5.

Föredrogs ånyo och hänvisades till Riksdagens Särskilda Utskott Kongl. Maj:ts nådiga Proposition till Urtima Riksdagen angående landtförsvarets ordnande.

§ 6.

Då till förnyad föredragning nu anmäldes Kongl. Maj:ts nådiga Proposition till Urtima Riksdagen, angående förändrade bestämmelser i fråga om rote- och rusthålls-inrättningen vid sjöförsvaret, begärdes ordet af

Herr *Palander*, som yttrade: Ehuru jag djupt beklagar, att, då Kongl. Maj:t fann för rikets säkerhet nödigt att framlägga förslag till landtförsvarets fullständiga och tidsenliga ordnande, samma nödvändighet icke ansågs vara för handen med hänsyn till den andra, efter min öfvertygelse, åtminstone icke mindre viktiga delen af försvarsväsendet, sjöförsvaret eller tydligast kustförsvaret, vill jag dock icke dervid uppehålla mig. Jag anser nemligen, att hvar och en under för handen varande omständigheter bör låta sina personliga betänkligheter falla, så snart de äro af den beskaffenhet, att det icke synes alldeles omöjligt underlåta att framhålla dem. Då emellertid det nu föreliggande förslaget angående båtsmanshållet är nytt och icke förut utgjort föremål för Riksdagens behandling,

och då samma förslag, enligt mitt förmenande, är behäftadt med ganska väsendtliga brister, tydligen härflytande deraf att man förbisett den olikhet, som förefinnes mellan en stamsoldat och en stamsjöman, känner jag mig pligtig att till Särskilda Utskottets ledamöter framställa de betänkligheter jag hyser mot nämnda Kongl. förslag, i förhoppning att, om mina anmärkningar finnas befogade, de äfven skola af Utskottet behjertas, så att åtminstone med afseende å sjöförsvarets indelta stamtrupp vid denna riksdag må framgå ett lika godt resultat, som jag hoppas och önskar skall ernås af vårt samfälda arbete rörande hela landtförsvaret.

Jag anser, att ett antagande af regeringens ifrågavarande förslag i förändradt skick måste hafva till följd antingen att man för sjöförsvaret framgent nödgas underhålla en mycket större personal än behofvet kräfver eller ock — andra viktiga olägenheter att förtiga — att fattigvården i de örter, der båtsmän hållas, måste komma att blifva i hög grad betungande. Jag skall söka att i korthet angifva skälen för denna min mening.

Då en manskapsvakans inträffar vid landtförsvaret och rekryt skall antagas, är förhållandet ganska enkelt och saken lätt ordnad. Man har då endast att tillse, att den, hvilken anmäles såsom aspirant, uppfyller de föreskrifna bestämmelserna, och den som känner dessa bestämmelser kan genast säga, huruvida karlen är för ändamålet duglig eller ej. Helt anorlunda gestaltar sig förhållandet, då ett vakant nummer vid sjöförsvaret skall tillsättas. Enligt nu gällande föreskrifter måste den, som till båtsman skall kunna antagas, vara svensk undersåte, välfrejdad och konfirmerad i den rena Evangeliska läran, frisk, felfri och inom föreskrifven ålder samt icke befinna sig under konkurs. Då dessa villkor för den anmälde karlens kompetens befinnas uppfyllda, är kompanichefen skyldig att såsom båtsman approbera honom, hvarefter han förevisas å landskontoret för att i det lediga numret inskrifvas. Men då karlen sedermera för första gången efter anställningen blir sjökommenderad, hvilket tidigast lärer inträffa nästa påföljande sommar, händer det i alltför många fall, att han befinnes icke vara till sjötjänst lämplig. Han lider t. ex. af oöfvervinnerlig sjösjuka, eller är han mera enfaldig än en sjöman af stammen må tillåtas vara eller vantrifves han vid det ingalunda för alla passande lifvet inom relingarne, — kort sagdt — han har någon så beskaffad egenskap, som gör honom till det valda yrket olämplig. Detta förhållande har under den förgångna tiden alltjemt uppenbarat sig, men det har åtminstone på sednare tiden rent af varit en fördel, enär man till följd deraf icke behöft bekosta en dyrbar sjömansöfning på hela massan, utan naturligtvis inskränkt den till dem, som i någon mån motsvarat de fordringar man eger ställa på den, som skall kunna utbildas till en duglig örlogssjöman. Då man haft omkring 6,000 båtsmän att röra sig med och på långt när icke halfva antalet af dessa varit behöfligt, har det ej gjort skada om t. ex. hälften varit såsom sjömän kassabla. Anorlunda måste likväl ställningen blifva nu, då, såsom man väl lärer kunna hoppas, sjökrigsmanskapets antal kommer att nedbringas till det som för militärtjensten erfordras. Hvarje man måste då kunna fylla sin plats och efter vunnen öfning och vana vid tjänstens åligganden vara att der påräkna, så vida landet skall ega den trygghet,

som en duglig stamtrupp skänker. För att detta skall blifva händelsen, måste sträng tillämpning ske af den för närvarande nästan bortglömda författning, som gifver generalmönsterherre och stationsbefälhafvare rättighet så väl som skyldighet att afskeda den båtsman, som finnes vara oduglig. Den som sålunda afskedats och som, att döma efter vanliga förhållandet, blef båtsman, för att kunna sätta eget bo, har emellertid sannolikt gift sig och står nu med hustru och barn på bar backe, och i vanligaste fall beroende af fattigvården. Så kan det vid samma nummer lätt nog inträffa flera gånger efter hvarandra.

I Kongl. Maj:ts förslag finnes vidare föreskrifvet, att båtsman, som fyllt 27 år, skall under fredstid vara berättigad att, efter derom gjord anmälan, erhålla afsked, då han varit 7 år anställd i tjenst och ställer annan man i sitt ställe. Rote- och rusthållare ega vid sådant tillfälle ingenting att mot den nye karlen invända. Det torde med all visshet kunna förutsägas, att de båtsmän, hvilka ej passa *särdeles väl* för detta yrkeslif, skola i samma mån alltmera som den strängare tjenstgörings-skyldighet, hvilken af motiveringen till det Kongl. förslaget bebådas, träder i tillämpning, finna tillståndet så otillfredsställande, att de begagna sig af sin rättighet att efter sju års tjenst sätta annan man i sitt ställe, och dermed kan åter börja den följd af kassationer, hvarom jag nyss talat. Jag vågar till och med påstå att efter tillkomsten af ett dylikt stadgande och i öfrigt inträdda förändrade förhållanden i afseende å manskapets talrikhet det blifver hvarje nitisk officers skyldighet att uppmana hvarje dylik individ att taga afsked, och man *kan* tänka sig, att övertalandet af en *mycket* nitisk officer lätt kan sträcka sig till en lätteligen åstadkommen pression å det mindre dugliga subjektet. I Konung Carl XIV Johans tid hände det, att en dylik "mycket nitisk" officer, hvilken blindt lydte och strängt tillämpade gällande författningar, vid en generalmönstring kasserade omkring halfva båtsmansantalet inom Blekinge och hvad blef af denna åtgärd följden? Jo, Hans Majestät fann vid en resa genom provinsen någon tid derefter densamma öfersvämmad af tiggande båtsmanshustrur och barn. Jag tror mig nu hafva gifvit skäl för de alternativa följder — en alltför talrik personal eller en för orterna betungande fattigvård — som jag ansett bland annat skola härflyta af förslagets oförändrade antagande. Hvad som deraf äfven blefve en följd är att det nuvarande förderfliga förhållandet med afseende på uppfordran turvis mellan och inom kompanierna samt lika aflöning oberoende af duglighet, arbetsamhet och tjenstenit komme att vinna ny sanktion. Jag skulle dock måhända icke yttrat någonting härom utan heldre burit ansvaret för min tystnad, för såvidt en förändring i det för stamtruppen vid sjöförsvaret nu bestående anskaffnings sättet kunde menligt inverka på lösningen af frågan om landförsvarets ordnande, hvilken lösning jag på intet sätt vill motverka, men detta är, såsom jag sedermera skall visa, alldeles icke händelsen. Det *enda*, som skulle vinnas genom ett bifall till regeringens förslag, — och jag trotsar hvem det vara må att häruti vederlägga mig — vore, att staten sluppe att omkring hvart 100:de år bygga boningshus och fähus åt det fåtal bland den fåtaliga båtsmansstyrkan, som med sådana af roten komme att förses, och detta torde väl icke vara synnerligen afsevärdt. Men deremot hvad skulle blifva

förlusten för staten, om förslaget antoges oförändradt? Jo, att hädanefter såsom hitintills det blefve kronan betaget att i allmänhet sjelf rekrytera äfvensom att så ordna att hvar och en lönades efter sin duglighet och sina öfriga egenskaper. Af hvilken utomordentlig vigt detta likväl är för vårt sjövapens framtid kan man svårligen utan närmare kännedom om förhållandena föreställa sig. Vidare skulle det ofta blifva en omöjlighet att anskaffa duglig karl för bästa priset och detta till följd deraf, att det vakanta numret till en del lönas med ett torp beläget långt inne i landet och på en ort der höga dagsverkspriser gälla. Man har sagt mig, att båtsmansnummer finnas, som ligga 22 mil från hafvet, och man kan tänka sig att staten för att få ett snarlikt nummer besatt med en klen sjöman kan få betala 400 à 500 R:dr per år, under det att man nere vid kusten skulle kunna erhålla den ypperste vid sjölivet redan vane rekryt för fjerdedelen eller femtedelen deraf. Jag hemställer, huruvida man icke, om något dylikt omtalades från Kina, skulle hafva skäl säga att det i sanning var "kinesiskt".

Jag nämnde nyss och jag anhåller nu att få ådagalägga, att den mening jag här uttalat och den framställning jag med anledning deraf funnit mig böra göra till det Särskilda Utskottets ledamöter om nödvändigheten att öfvergifva den hittills följda och af sjöministern i förevarande förslag bibehållna metod för sjövapnets rekrytering ingalunda vållar någon rubbning i Kongl. Maj:ts förslag angående landtförsvarets ordnande, ty detta förslag erkänner principen af ständig vakansafgift, då sådan anses vara för organisationen fördelaktig. På sidan 3 i Kongl. Maj:ts nådiga Proposition N:o 1 finnes nemligen bland annat föreslaget, att samtliga indelta infanteriregementens och korpers nummerstyrka och förlägningsområde, de nybildade korpserna deruti inberäknade, skulle för framtiden ordnas, i syfte att hvarje regemente erhöle en nummerstyrka af 1,000 och hvarje korps en nummerstyrka af 500 man, på det sätt Kongl. Maj:t kunde finna skäligt bestämma; samt att för de nummer, hvilka till följd af en sådan reglering kunde komma att hållas otillsatta, vakansafgifter skulle erläggas och inlevereras till Arméförvaltningen i och för indelta arméens aflönande.

Jag tillåter mig hemställa, hvarföre man ej kan tillämpa samma, af regeringen godkända princip äfven med hänsyn till sjöförsvaret. Hvarföre skulle derfor icke det föreliggande förslaget kunnat inskränka sig till en eller högst tvänne paragrafer, som ungefärligen innehölle: den 1:a §, att rust- och rotehållare, som för sitt nummer vill, då ledighet inträffar, erlägga till staten en vakansafgift af 100 R:dr R:mt, skall derutöfver icke vara underkastad några utgifter eller besvär för båtsmanshållet; sådan vakansafgift skall inlevereras till Förvaltningen af sjöärendena i och för underhållet af stamtrupp för sjöförsvaret; och § 2 — om man icke ville göra den till ett andra moment af § 1 — att den rust- eller rotehållare, hvilken *icke* ville härfpå ingå, skulle vara pligtig att hålla båtsman såsom förut. Då emellertid, enligt hvad man vet, det onus, som hvilar på rust- och rotehållarne, vare sig att desse tillhöra landt- eller sjöförsvaret, kommer att kännas mer och mera tryckande, allteftersom, t. ex. bränsletillgången blir mindre allmän och timret till husbyggnaderna dyrare,

rare, torde man kunna vara temligen förvissad derom, att efter en ej synnerligen lång tid de fleste rust- och rotehållare komme att ingå på det förra alternativet; och om äfven icke på långt när alla snart göra det, betyder sådant mindre, då de båtsmän, som sålunda skulle komma att kvarstå, tills vidare kunna användas såsom arbetare vid stationerna. Anser man det af vigt, att stamsjömannen skall vara försedd med bönings- och fähus samt 2,8 kappland jord, nåväl, jag må då fråga, hvad som hindrar staten att med dessa herrligheter förse honom; medel dertill — med undantag för nybyggnad — finnas enligt regeringens beräkning uti den 80 R:dr öfverskjutande delen af vakansafgiften.

Jag tillåter mig äfven att fästa uppmärksamheten uppå att det är nödvändigt att sålunda ordna äfven på det att debet och kredit må gå ihop. Jag har dertill en särskild anledning. Den Kongl. proposition, som nu är föredragen, åtföljes af en approximativ uträkning af de kostnader, hvilka den i propositionen föreslagna regleringen kunde komma att tillskynda det allmänna och som finnas upptagna till ett belopp af 91,965 R:dr. Och uti föredragandens anförande i ämnet till statsrådsprotokollet yttras i slutet, att, såsom orden lyda, "detta belopp är emellertid det högsta statsverket, efter regleringens genomförande och under antagande att någon ytterligare minskning uti båtsmanshållet ej kommer att ske, skulle för ifrågavarande ändamål komma att vidkännas." För min del vågar jag dock hysa en annan föreställning. Jag tror nemligen, att man vid uppgörande af den nyss nämnda uträkningen begått åtskilliga misstag. Här uppgifves medelkostnaden för båtsmanshållet utgöra 116 R:dr 15 öre per nummer, och på grund af denna medelkostnad kommer man till det resultat, att egentliga kostnaden för båtsmannen eller dennes afföring i medeltal icke skulle öfverstiga 110 R:dr, eller 10 R:dr per nummer utöfver hvad roten eller rusthållet enligt den föreslagna regleringen skulle bestå. Men nu bör det likväl kunna antagas såsom säkert, att de rotar och rusthåll, för hvilka roterings- eller rustningskostnaden är låg, fortfara att hålla karl, och att det således endast blefve de rotar, hvilka hafva hög roterings- eller rustningskostnad, som komme att ingå på den föreslagna förändringen. Dessa rotar hade följaktligen särskildt bort ingå i den framlagda beräkningen, och "medeltalet" af kostnaden hade då visat ett annat och vida högre, men säkerligen mera tillförlitligt resultat. Redan häraf följer, att statsverkets utgifter efter den här föreslagna regleringen måste blifva betydligt större än departementschefen uppgifvit, och härtill måste dessutom läggas de kostnader, som måste blifva en följd af den nödvändighet att ofta erlagga rekryteringsafgift eller lega, som, efter hvad jag sökt ådagalägga, svårligen kan undgå att påtvingas staten i och med antagandet af Kongl. Maj:ts förslag. Såsom belysande detta ber jag få erinra huruledes man vid sednaste eller näst sista riksdagen i Första Kammaren omtalade, huruledes ett visst båtsmansnummer i Blekinge då var rekryteradt medelst insättning å det vakanta numret af en för sjösjuka såsom oduglig kasserad skeppsgosse. Och hvad hindrar den rust- eller rotehållare, som vill förtjena å denna affär, att årligen förse sig med dylika oanvändbara subjekter för att så många gånger som möjligt af staten utbekomma den här utfästade legopremien, 50 R:dr, ty jag inser ej, huru staten skall kunna

undgå att oupphörligen den utbetala. Jag hoppas visserligen, att ingen skall begagna detta sätt att gagna på statens bekostnad, men jag vet, att det ej är möjligt att se på karlen, då han uppvisas till godkännande, om han passar för sjön eller icke. Jag vågar alltså tro, att den här uppgifna maximikostnaden för statsverket af den begärda regleringen aldrig minst borde förhöjas till dess två- eller tredubbla belopp.

Jag vågar slutligen försäkra, att jag önskat göra dessa anmärkningar med den största undfallenhet samt upprepa min förhoppning, att vid dem afseende må komma att fästas, om de befinnas riktiga vid närmare granskning. För min del tror jag, att de äro värda behjertande, och jag befarar, att, om man underlåter att begagna detta tillfälle att ändamålsenligt ordna denna grund för ett godt kustförsvar, detsamma kanske aldrig kommer åter.

Den Kongl. Propositionen blef härefter hänvisad till Riksdagens Särskilda Utskott, dit Herr Palanders nu afgifna yttrande jemväl skulle öfverlemnas.

§ 7.

Med bifall till derom af Herr Grefve A. Frson Posse nu framställt förslag, beslöt, för sin del, Kammarerna, att det af innevarande urtima Riksdag tillsatta Särskilda Utskott skulle erhålla bemyndigande att, i fråga om riksdagskostnadernas gäldande, vidtaga de åtgärder, som vid lagtima riksdag tillkomma Stats-Utskottet.

§ 8.

Justerades protokollsutdrag rörande Kammarernas vid detta sammanträde fattade beslut.

§ 9.

Herr Talmannen tillkännagaf att, enligt det beslut som fattades vid gårdagens talmanssammanträde, komme anslag för plenisammanträden inom Kamrarne att utfärdas dels till i morgon kl. $\frac{1}{2}$ 2 och dels till samma tid Fredagen den 22 dennes, på det att, om så önskades, tillfälle skulle stå öppet till motioners afgifvande i anledning af de till Särskilda Utskottets behandling nu öfverlemnade Kongl. propositioner; och hade Talmanskonferensen antagit, att något ytterligare sammanträde hos Kamrarne icke skulle blifva behöfligt, förr än det betänkande, som från Utskottet vore att förvänta, hunne till Kamrarne inkomma.

Kammarernas ledamöter åtskildes kl. $\frac{3}{4}$ 1 e. m.

In fidem
H. Husberg.